

Maurici - present

I s'atreveix a cridar-me. Ella pot. Ella ha anat al psiquiatre i li ha donat una pastilla d'assertivitat, diu. Que no ha de dir que sí quan vol dir que no. Encara que fa mesos hagués demanat aquell favor emparada en el contracte no verbal de la seva amistat.

Que no deixi la bossa pel terra, m'escriu. Davant de la seva filla. Davant de la nena que ha anat allunyant-se de mi mentre creixia. Que s'ha anat fent major i cada vegada més semblant a la seva mare: rara-rara. Capaces les dues de maquinari intrigues contra pretesos maltractadors i ocultar-me la pel lícula mentre el dolor li ha fet perdre 15 quilos a la nena, explicant-me contes sobre les bondats de l'esport (la nena està corrent molt, tots el dies...), això que utilitzen els feixismes per formar i domesticar generacions noves.

Però ella pot cridar-me perquè ha decidit que jo sóc tòxic i m'ha de reeducar.

I jo crec que ella vol sobreviure i per això ha triat ser una més del grup d'harpies. Ser molt 'amigueta' meva li resultarà nociu, per a la seva salut i per sobreviure en el despatx. Perquè creu que ha estat triada per succeir la companya que han despatxat i que aviat rodarà el seu cap. Perquè creu que ha estat ella l'ofesa per mi. Perquè no sap el que em cansa amb les seves històries. Perquè no és

conscient del cansament que em provoquen els seus gemecs. Perquè no s'adona que no m'interessa ja que tingui gat quan em va pregar que evités aquest regal de part de l'altra. Perquè... jo què sé per què.

I on dimonis hauré posat jo les entrades del cinema? En la bossa no hi són. En el maleter no han caigut tampoc. I les haig de portar, la mare i la filla anorèxica. I jo marxar a casa amb la meva dona i els meus fills, que són el meu refugi, la meva salvació. I a aquestes dues, que la vida els somrigui, que jo no tinc la boca per a ximpleries, que el dentista està jugant ja tres mesos amb les meves dents i el seu currículum. Quina equivocació anar a la facultat d'odontologia per evitar-me la despesa d'una pròtesi amb implants!

Aquí estan les entrades. Les hi ensenyo i pugem al cotxe els tres. Intermitent a l'esquerra. Surto després del cotxe vermell. Ara es posa vermell el semàfor. Encara sort que és curt el trajecte. Segueixo recte. Són solament tres grans vies que donen la volta a tot el centre de la ciutat per arribar-hi. La marquesina segueix sent l'única cosa bonica d'aquest cinema. Amb els dibuixos a mà del cartell de les tres pel·lícules que posen, una darrere d'una altra, en sessió contínua. I els llums intermitents que fan dibuixos... M'aturo. Baixen. Adéu, noies. Ens veiem!

Maurici - futur

Unir els conceptes Maurici i futur no serà feina fàcil, però per centrar una mica la qüestió, farem referència al lema encunyat pels Sex Pistols fa unes dècades: *No Future!* I potser d'aquesta manera s'entendrà millor el que volem dir.

El Maurici deixarà la histèrica de l'Alba i, per extensió, també el que quedarà de la Griselda, consumida totalment a causa de l'anorèxia i de les neures de sa mare; neures que aleshores la noia ja haurà assumit com a pròpies. Com li passarà al Maurici, per altra part.

Sens dubte, les conseqüències d'atrevir-se a plantar l'Alba seran inevitables: es trobarà sol i abandonat pels seus després de l'escàndol monumental d'ella, que per fi complirà les seves amenaces i escopirà tot el verí a la cara desolada de la dona del Maurici que, ofesa i humiliada, li donarà passaport sense pensar-s'ho dues vegades. El Maurici es veurà obligat a refugiar-se en una pensió freda i, segons quin dia de la setmana, inclús, també neta.

El faran fora del despatx. Ella, la gàrgola verinosa, s'encarregarà de caldejar l'ambient amb les seves intrigues de Lucrecia Borja, tot esmolant-se els ullals de llop amb pell de be. Sense cap compassió. Sense el mínim rastre d'agraïment, tenint

en compte que l'Alba treballava en aquell despatx perquè ell l'hi havia col·locada temps enrere.

No li permetran de veure els seus fills, ni ells consentiran tampoc la seva proximitat, avergonyits per les maledicències que correran imparables contra el seu pare, que seguirà sent ell, i no el manso amb ulleres de pasta i barba de dos dies que viurà amb la seva ex.

Es quedarà sense els amics de tota la vida, que el miraran amb desconfiança i l'evitaran quan es toparà amb ells, perquè les calúmnies que l'Alba haurà escampat, amb aquella cara de gata maula que feia, fa i farà sempre, ningú no deixarà de creure's qualsevol cosa que digui. I si som sincers, qui no li faria cas, sempre tan al seu lloc, tan políticament correcta, tan convincent?..

Potser, amb una mica de sort, el Maurici aconseguirà una feina de comercial que, almenys, li donarà la possibilitat de viatjar. I amb l'experiència d'anys, la seva astúcia innata i -no ens enganyem- posant en marxa alguns tripijocs, tornarà a reunir un capitalet que, quan comenci a ser una mica suculent, l'ajudarà a lligar-se alguna tia que estigui bé i que, sobretot, no li causi problemes. Mentrestant però, ni somiar-ho! Amb aquestes mateixes paraules ens ho farà constar ell: *Les dones són així: si no hi ha teca pel mig, no hi ha res a fer.* I com que el pobre Maurici tampoc no tindrà cotxe, les ocasions encara seran més escasses per a ell. Perquè -i el tornem a

citar-: *què és un paio sense cotxe?... res més que un carallot reduït a la mínima expressió!* Però en un principi, s'hi haurà de conformar: els costos del divorci, les pensions alimentàries i la universitat dels nois l'hauran deixat escurat i sense un rosegó de pa per endur-se a la boca. Després, qui sap si vindran temps millors? (No sabem si s'escau gaire d'expressar-ho així, però ja ens entenem...)

Això sí: es farà client d'un club de carretera. Pagant, sant Pere canta, i ell sense dones no s'hi podrà estar. Pagarà i acabarà penjat d'alguna meuca que, mentre li farà la feina, el convencerà amb paraules dolces i amanyacs de com n'és d'únic i especial. La noia serà jove, bruna, melosa i rodoneta; segurament, cubana, amb aquell accent sibilant, com de canya de sucre, que tant li agrada, al Maurici. Els llavis molsuts li xiuxiuejaran una i mil vegades que es casin, i ell dirà que sí sense voler-ho, atordit per l'èxtasi que, entre espasmes, li farà veure negre el blanc. La traurà de puta. Li posarà un pis al seu nom. L'omplirà de joies. Es perdrà dins del cos sinuós d'ella fins que un dia ella es perdrà definitivament amb tots els seus guanys de comercial vingut a més.

L'Alba se n'assabentarà. Tots coneixeran la seva desgràcia, però ella s'hi recrearà i aprofitarà la nova situació per a difondre animalades de les seves, com per exemple, que la cubana hauria fugit esporuguida i masegada a causa dels maltractaments del Maurici. O que la noia hauria estat burlant-se d'ell i finalment

hauria pirat al seu país amb un tio jove i ben plantat, opció que, tot sigui dit, tampoc no serà cap mentida.

Més buit, més mirades de reüll, més incomprensió per totes bandes... Haurà de començar de nou per intentar desempallegar-se d'una vegada de l'ombra allargada d'aquella serp. De totes les serps que el busquen i l'enreden. Però només un nom de dona el farà tremolar de debò: Alba.

I serà aleshores quan farà el que no havia pogut fer abans: enviar-li la bossa, aquella mateixa bossa que un dia que les acompanyava al cinema, a ella i a la seva filla, va treure del cotxe i va deixar a terra. Ben segur que quan l'Alba l'obrirà i en veurà el contingut, començarà a recordar. I potser en aquell moment calibrarà si li paga la pena de continuar amargant-li la vida o li valdrà més desaparèixer per sempre més.

Però aquesta serà una altra història, una altra via de futur que encara no sabem com s'arribarà a materialitzar. O potser sí...

Alba - futur

Des de la constatació de la cruel realitat. La realitat que la feia a ella *l'altra*, la destrossa-famílies, l'amant exigent, des d'aleshores no s'havia marcat un altre objectiu a la vida, cap altra motivació que no conduís a amargar-li la vida, al Maurici; a la venjança més feroç. Fins i tot l'obsessió per la Griselda i la projecció en ella de totes les seues amargors van quedar a banda. No, no tenia altre motiu per a viure que anihilar-lo.

L'havia traïda, enganyada, tractada com a una histèrica; li havia mentit i s'havia burlat d'ella (també de la seua filla, encara que això no li va importar massa).

Què s'havia cregut, ell? L'havia utilitzada com a receptacle on abocar tota la seua bilis. El Maurici l'havia trobada en un moment, diguem-ne, delicat: Ella i la seua filla Griselda, soletes! El seu ex sí que ho havia fet bé; desaparèixer era la millor opció que tenia i la va aprofitar. No com el fava del Maurici que havia restat al seu abast, a l'abast del seu puny d'acer, el qual li havia colpejat sense pietat.

No havia tingut més remei que fer que el despatxessin de la feina (imbècil, la feina que ell li havia trobat!), que parlar i contar-ho tot a tothom (la dona i la filla maltractades i enganyades) i, sobretot, com havia gaudit el dia que es va presentar a casa de la seua família (la del Maurici, clar que ella ja no en tenia ja, de família) i ho

havia vomitat tot, sense deixar-se res al pap. No li va importar contar-li, a la dona, fins els detalls més escabrosos i dolorosos, tot i vessant el verí que guardava a dintre, presents també els dos fills, i, per damunt de tot, tenint al davant la filla adolescent del Maurici, amiga de la seua Griselda; asseguda, capcota, amb les mans entre les cames, amb la mirada absent i extraviada. Quin gust veure la seua filleta arrugar-se, com si el bastiment de l'esquelet anés ensorrant-se a dintre d'ella!

Havia sentir a dir que el plaer de la venjança és el que més s'assaboreix, però ara sap ben bé què és el que li ha portat més moments inoblidables de goig, bo i gaudint de les victòries que li reportava el seu inexorable pla de destrucció .

Les amenaces i, per damunt de tot (sí, més que no pas les amenaces), les súpliques del Maurici no han fet més que esperonar-la a continuar en el seu camí de ressentiment, odi i venjança: Això sí que són sentiments intensos i inapel·lables, gairebé palpables.

I tanmateix, un fort neguit s'ha instal·lat a sobre d'ella quan ha vist la bossa que aquell fatídic dia el Maurici va traure del maleter del cotxe, abans d'abandonar-les a la porta d'aquell cine i negar-se a continuar la seua relació. L'ominosa presència de la bossa l'ha inquietada des de fa dies. Per què no s'atreveix a obrir-la d'una vegada, a afrontar el seu contingut i descansar? Sigui el que sigui el contingut, no podrà aturar-la en el seu afany de destruir el Maurici. Però passa el temps i la

bossa l'espera impassible. No podrà per més temps ignorar la presència del que conté.

Va, ja està!: temerosa, s'hi acosta, l'obre i, amb els ulls desencaixats davant del que pressentia i no s'atrevia a admetre, una fiblada que la trasbalsa la fa caure desmaiada: El colp sec del cap contra el terra ressona per tota la casa, i una reguera roja s'escampa per les rajoles que l'han acollida tan fredament.

Griselda - passat

No devia tenir més de sis anys quan va posar els peus per primera vegada, de la mà de sa mare, a l'agència de publicitat.

Era una criatura preciosa, amb uns ulls foscos i expressius que sempre brillaven, i uns cabells sedosos, arrissats i tan negres que quan els acariciava la llum s'hi reflectia una tonalitat blavosa que li donava un aura encara més resplendent a aquell rostre seu, de perfecció quasi renaixentista i un no sé què de tràgica bellesa meridional.

Acostumava a somriure i no era difícil d'arrencar-li una rialla, que mai no era estrident; sempre suau i joiosa, com la d'una nimfa que volia assaborir la vida amb

ingènua intensitat, amb timidesa, esperant a canvi la consideració dels altres, buscant complicitats a cada pas.

Tenia una gràcia especial i una rara parsimònia que, sense llevar-li un gram d'espontaneïtat infantil, la convertia en un ésser tranquil però de trencadissa fragilitat. La seva manera de ser, serena i espurnejant, emparada encara en la innocència dels pocs anys, l'allunyava de l'estereotip del típic nen cursi i insuportable, etern aspirant a esdevenir estrella en un món salvatgement competitiu. Perquè la Griselda no era una nena prodigi d'aquelles que ja t'embafen després d'haver-les vist un parell de vegades. No. El seu encant era un altre, i si no l'haguessin esguerrat d'una manera tan brutal, encara perduraria.

Voldria pensar que potser ha recuperat, almenys, part del magnetisme que ja de ben petita la caracteritzava i que ràpidament van saber manllevar-li amb inusitada crueltat. Tant de bol... però ignoro què se'n deu haver fet, d'ella: fa anys que li vaig perdre la pista i no n'he tornat a saber mai més res.

En aquell temps, jo era la secretària del Maurici, el cap de l'agència, i estava molt acostumada a bregar amb els capricis de la canalla i, sobretot, amb les impertinències de les mares (de pares, en venien pocs). Elles sempre pensaven que els seus fills o filles eren la *crème de la crème* i mai no entenien que se n'escollís un altre per a fer un anunci. La meva feina era aplacar ànims, donar falses esperances,

tranquil·litzar i enregistrar les actuacions infantils per a fer-ne una selecció que després li passava al Maurici. Ell visionava, analitzava, rebutjava sense contemplacions i donava vist-i-plaus que enquadrava en cinc o sis categories, segons les qualitats de cada menut.

Quan va veure la prova de la Griselda va quedar encisat. No era gaire comuna aquella mescla de bellesa, intuïció innata i absoluta naturalitat en una criatura de pocs anys. De seguida va comprendre que era una mina que no es podia deixar escapar, i immediatament va confraternitzar amb la mare, una altra trepa disposada a viure de la seva filla i a treure tot el rèdit possible de la situació.

No cal dir que en un tres i no res es van embolicar i que, poc temps després, l'Alba ja formava part de la plantilla de l'agència. El seu poder cada cop era més i més gran, sempre proporcional a la meteòrica promoció de la Griselda, que ja s'havia convertit en la marca de la casa, la cara que tots els clients volien per a anunciar els seus productes. S'havia parlat inclús de signar un contracte per a participar en una pel·lícula.

Però gairebé sense que ningú se n'adonés, l'èxit comercial va anar minvant per mor d'un inevitable i progressiu deteriorament físic i mental que escurçava les capacitats de la Griselda, fins que va arribar un moment en què entre els professionals ja se la va començar a titllar de joguina trencada amb nul·les

possibilitats de reprendre la feina publicitària, ni tan sols com a figurant. Com es deia en l'argot, estava cremada.

Aleshores, tots aquells que abans li feien la gara-gara es van afanyar a tractar-la com si tingués la pesta, menystenint una joventut i una sensibilitat tan acusada que l'havia d'amagar darrere de la màscara tova i maldestra que s'havia fabricat per a protegir-se dels llops que l'envoltaven.

Davant de la nova i inesperada situació, l'Alba va embogir, culpant el Maurici de no haver sabut dirigir amb enginy i professionalitat la carrera de la nena, i a la Griselda, de no prendre's seriosament els sacrificis que ella, mare amantíssima, li havia imposat, i que consistien bàsicament a matar-la de gana i a obligar-la a maratonianes sessions esportives que l'anaven corsecant per dintre i per fora sense remei.

La Griselda cada cop tenia la mirada més trista i ja gairebé ni es dignava a pronunciar altres mots que no fossin monosíl·labs. No es feia amb ningú, excepte amb mi, que passava motes hores amb ella i em prenia la molèstia d'escoltar-la, de parlar-li i de conèixer el seu fons de criatura malaguanyada.

Els altres adults li feien por, la qual cosa no és estranya tenint en compte les experiències viscudes. Amb els de la seva edat tenia moltes dificultats per a relacionar-s'hi perquè solien fer-li el buit i la contemplaven amb enveja malsana i

certa compassió. Una barreja que per a una ment preadolescent és difícil de catalogar i de comprendre, i que al final s'acabava traduïnt en una explosió de rebuig visceral i inconscient.

Així passava amb els fills que el Maurici tenia amb la seva dona (la legal, no l'Alba), que quan corrien pel despatx esperant avorrits que son pare acabés la jornada laboral il·limitada, es veien obligats a conviure i a compartir moments amb la Griselda, sense ganes, per cap de les dues parts, d'establir contacte de cap mena – ni tan sols per a barallar-se—. Però les seves predileccions no comptaven; tots ells es trobaven empesos a haver-se d'aguantar mútuament perquè així convenia als interessos espuris del Maurici i l'Alba, eternament disposats a aprofitar qualsevol avinentesa que se'ls presentés.

Sempre m'he penedit de no haver avisat els serveis socials, tot i que dubto que la seva intervenció hagués servit de gran cosa. Tant el Maurici com l'Alba eren persones ben considerades, i ja sabem que els diners ho corrompen tot. Per acabar-ho d'adobar, la gent que pul·lulava pels voltants i s'adonava de com maltractaven la Griselda, s'estimava més apartar la vista i seguir com si res. Tampoc crec que el seu testimoni hagués tingut gaire valor; probablement ni haurien gosat a dir mitja paraula que contravingués els desitjos de la parella sinistra.

Per descàrrec de la meva consciència malmesa, la feina de secretària de direcció que havia mantingut durant tants anys se'n va anar en orris perquè un bon dia vaig decidir que ja n'hi havia prou. Els vaig dir el nom del porc als dos, i tot i que era conscient del risc que la meva acció comportava, va ser un plaer retreure'ls cadascun dels danys que els havia vist infligir a aquella nena angoixada, que només mitja hora abans, amb els ulls esbatanats i entre sanglots provocats per un plor intens i imparable, em va dir unes paraules que no oblidaré metre visqui:

-Estic lluitant contra mi mateixa per aconseguir treure d'aquesta bossa les barretes de règim i el xandall. Vull ser capaç de ficar-hi a dintre les meves coses...

Griselda - futur

La Contra del diari l'Independent, un dia qualsevol del futur...

Griselda Deulofeu, coach personal, especialitzada en la concòrdia entre el passat i el present de cada u per tal de construir un futur, no ens vol dir l'edat que té, però transmet joventut, bonhomia i sobretot pau.

Vostè defensa que qualsevol persona amb un passat turmentós pot arribar a ser feliç.

N'estic convençuda, sempre i quan no entenguem la felicitat com la mostren els serials de televisió.

I com s'aconsegueix tancar i superar ferides passades?

No és fàcil, tothom és capaç de fer-ho però sovint no sabem la manera, per això hi ha especialistes que podem ajudar. El primer que cal fer és estar en pau amb un mateix, no buscar culpables ni culpabilitzar els que estan al nostre entorn.

Perdonar?

No. Perdonar és admetre una culpa prèvia, per tant no hem de perdonar, hem d'acceptar que qui ens pot haver perjudicat, fins i tot nosaltres mateixos, ho ha fet sense malícia, segurament per incapacitat emocional.

Difícil.

Sí, efectivament, hem crescut en una societat que busca culpables i que ens capa la capacitat d'empatitzar emocio-

nalment amb els que estan al nostre entorn, una societat competitiva que busca l'èxit personal, cosa que per ella mateixa no és dolenta, sempre i quan aquesta recerca de l'èxit ens permeti créixer en llibertat a nosaltres i als que ens envolten.

Els nostres instints animals ens porten a aixafar-nos els uns als altres per tal d'assolir el que cada u considera el seu objectiu; abans era caçar mamuts, ara pot ser qualsevol cosa. D'altra banda també hi ha instints animals que porten a tenir cura els uns dels altres; a més, tenim un cervell amb unes capacitats molt superiors a les que fem servir. Es tracta de connectar aquelles parts que ens porten al costat bo de la vida i apartar-nos de les que ens impedeixen avançar.

Parla per experiència pròpia?

Sí, i per la de moltes altres persones.

Va tenir una infància o joventut complicada?

(Somriu però no respon a la pregunta.)

Ja veig que no vol parlar de si mateixa. Què li diria a una persona que no se'n surt?

En primer lloc que deixi fluir tot allò que la lliga al passat i a les males experiències que hagi patit; això no vol dir oblidar perquè és impossible, però que tampoc no s'hi aferri, que les deixi fluir, que deixi de tenir pena de si mateixa, que no es consideri ni es tracti com una víctima, que reconegui les parts bones dels qui la van perjudicar; evidentment, les seves també.

Quan hagi aconseguit aquesta part, que no és gens fàcil perquè el lament i la pena són

molt més senzills que fer l'esforç d'anar endavant, que procuri fer coses que li aportin alegria, que s'acompanyi de bona gent. Rebem allò que donem, tot i que no sempre és automàtic; cal tenir paciència, però encetarà un camí que la portarà lluny i cap a la tranquil·litat.

Ho veig molt més complicat del que sembla.

És cert, no és fàcil, però la clau la té cada u dins seu o al seu voltant.

Quina va ser la seva clau? No respongui si no vol.

Vaig buidar una bossa plena de coses que no em servien i la vaig omplir de moltes altres.

Maurici - passat

Semblava un nen feliç, tranquil, tímid, de vegades, fins i tot, afectuós. Tenia una bossa de tela amb les seves joguines preferides que arrossegava allà on anava, sempre netes i ben cuidades perquè ell mateix s'encarregava, abans de tornar a

guardar-les, de rentar-les, assecar-les, arreglar si alguna cosa s'hi espatllava, ficar-les en les seves caixes i retornar-les a la bossa.

Només les treia quan, en tornar de l'escola, li demanava a la seva germana major: juga amb mi. Ella hi imposava les normes. Ell es deixava guiar. La resta del temps es dedicava a vagar per la casa, a mirar per la finestra i quedar-s'hi encantat observant la seva bossa. Això sí, semblava feliç.

De totes les seves joguines preferides i tantes vegades acaronades, hi havia dues petites nines de tacte delicat, cabells rossos, i braços, mans, cintura, cames i peus articulats, ulls que s'obrien i tancaven, boca que somreia o s'entristia. Tenien llàgrimes de debò. Estava satisfet de les seves dues nines tan cuidades i, sobretot, de que la seva germana l'atengués, a ell i als seus objectes més desitjats. Ella els donava vida. Les nines reien o ploraven. Caminaven, li parlaven, es ficaven al llit i tancaven els ulls al seu costat. Però també li ordenaven fer coses. Al Maurici li agradava complaure-les.

Així van passar moltes hores tranquil·les i segures per a ell.

Van anar creixent junts fins que la imaginació de la seva germana va volar fora de l'habitació i també de la seva casa, i es va trobar amb un altre món que distreia tot el seu temps. Ja no complia amb les expectatives del Maurici. Ella s'havia fet gran.

Ell va voler fer-ho a soles, jugar amb les nines. Les treia de les seves caixes, volia que li manessin arreglar l'habitació, que les portés al cinema i comprar-los llepolies. Però aleshores, elles semblaven no voler res. No s'hi movien. No parlaven. Inerts. I el Maurici ja no les entenia. No ho aconseguia. Mai més no va saber com tractar-les.

Un dia, va agafar la bossa i en va treure el seu més preuat tresor. Va agafar unes tisores. Els va treure els ulls, va esbocinar cos, mans, peus, cames i braços. En va recollir tots els trossos i els va guardar en la bossa.

Alba - passat

Un trencaclosques?... I de què et servirà un trencaclosques? No, no, Griselda, escull una altra cosa com a regal d'aniversari... Una nina tampoc, que ja en tens moltes; què en faràs d'una altra?... només omplir-me els armaris de galindaines que no et faran cap servei. Si t'enfades no et compraré res, estàs avisada! Has d'aprendre a ser

una mica més pràctica. De temps per jugar ja en tindràs més endavant, quan seràs rica. I prou de fer morros, d'acord? Ara el que toca és buscar-se la vida.

Que què vol dir buscar-se la vida?... Nena, ni més ni menys que això que estem fent: treballar molt per a estar sempre maques i ser al lloc adient en el moment més oportú. És la millor manera de triomfar, i no tothom el pot triar, aquest camí, no ho oblidis. En això ets una privilegiada, filla, t'ho he explicat milers de vegades. Hauries d'estar agraïda de la sort que tens. Escolta, no t'agrada tant veure't per la tele i que el Maurici et digui com ho fas de bé? Doncs això és el que vol dir buscar-se la vida. Ja ho saps!

Oh!, mira quina bossa tan ideal. T'anirà de perles per a les classes de ballet i de gimnàstica, i quan te la veuran les altres nenes, totes en voldran una, ja ho veuràs: seràs l'enveja de l'escola... I la jaqueta rosa, quina monada!... Va, dona, no siguis així, ja comences a ser grandeta per voler llibres de contes: això és per a criatures, i tu ja no ets un bebè, oi que no? Fixa't, fixa't quants complements per a conjuntar amb la jaqueta... M'encanta la cinta rosa per als cabells. I aquestes arracadetes tan cuques de la *Hello Kitty* et quedarien tan bé... I mira quines sabatetes! Va, emprova-te-les...

...Que són horribles, dius?... què sabràs tu! De vegades penso que no ets tan espavilada com ens imaginem, t'hem sobrevalorat... Que què vol dir sobrevalorat?... Merda!, això és el que vol dir. Sempre preguntant bestieses a tres quarts de quinze!

Vols caminar amb l'esquena dreta? I treu-te aquesta cara de prunes agres; fes el favor de somriure, com t'ho he de dir? El Maurici t'acabarà fent fora per ploranera. Ja m'ho explicaràs, ja, quan veuràs una altra nena al teu lloc! Segur que ella no tindrà tantes manies i ho farà millor que tu, que ets una fleuma i una ploramiques.

No hi tornem, Griselda: quants cops t'he de dir que els gelats estan absolutament prohibits?... Sí, pesada, i els pastissos de xocolata també! No ploris més, que m'enfadaré de valent i al final em faràs perdre la paciència... A mi què m'importa el que mengen els altres nens? Tu ets diferent, Griselda, i no podem fer excepcions: tant s'hi fa si és el teu aniversari com si és el dia del judici final, ho has entès? O és que potser vols quedar-te sense dents i convertir-te en una balena?... M'és igual si t'agrada Moby Dick! Ja n'hi ha prou d'aquest color, em sents?

Qualsevol diria que vols que la mama pateixi. Tant com m'esforço per a què tu estiguis bé i siguis la millor, i m'ho pagues així. M'has de fer cas, nena, que jo tot ho faig pel teu bé. I deixa de plorar d'una vegada, que et tornes molt lletja quan fas aquestes ganyotes.

No estàs contenta, que la setmana que ve ens faran unes fotos per a la revista
Hola?...

Griselda - present

El dia despunta entre núvols ataronjats i un raig es reflecteix en el trespol de l'habitació de Griselda, que obre els ulls emmarcats en el gris d'unes ulleres que apaguen la seua mirada.

Tarda en alçar-se uns minuts. Sent una fluïxesa i un cansament com si no haguera dormit en tota la nit. Fa moltes setmanes que no dorm bé. Quantes? Moltes, ja no les pot comptar. Somia, i es desperta en la nit, atemorida, com un vianant que recorre una ciutat desconeguda, va obrint portes, però cap no és sa casa. Pregunta als desconeguts que, o no li contesten perquè no saben, o l'emboliquen. Camina, recorre, deambula. Està molt cansada de caminar. De sobte, Maurici se li creua en el camí, però no la mira, la ignora. Va ben acompanyat, Maurici. El braç sobre els muscles d'una xicona, molt jove, de pell i ulls brillants, sembla alegre. Tots dos semblen feliços. Que fals li resulta, fa com que no la coneix, passa de llarg. I ella se sent sola. Té fred, li fa mal el cap. Es desperta i li ja

fa mal el cap, i sa mare li diu que es prenga una píndola abans de dormir, però de vegades no ho fa i després el dolor la turmenta i li impedeix dormir.

Trau les cames del llit i es mareja. Quan li passa el mareig va al lavabo i li vénen els ois. Es mira a l'espill i li fa pena de veure's. Sa mare cada dia està més malhumorada i Griselda prefereix no dir-li res. Voldria que compreguera que es troba malalta, sense piles, que tinguera compassió de la seua filla. No vol tornar a escoltar la seua veu assotant-la, recriminant que estiga així, acusant-la d'arruïnar el seu futur, el de les dues. És terrible escoltar les coses que li diu, els sacrificis que ha hagut de fer per ella, tot el que ha lluitat, anant, venint, arrossegant-se davant de les agències i dels agents. Més d'un favor, que ha hagut de fer. A Griselda la neguiteja allò dels favors, que ho veu una mica estrany. Creu que darrere dels favors sempre s'hi amaga alguna cosa tèrbola, pel to que utilitza Alba quan li ho diu, amb una gran ràbia, amb un menyspreu que la llastima, sense acabar d'entendre per què.

Amb lentitud, es prepara per eixir. És una rutina estúpida, perquè ja fa mesos que no va per l'agència i tant li faria seguir el ritual antic com no. Tanmateix agafa la bossa que li ha preparat sa mare i entra a la cambra on dorm. Li diu que se'n va al gimnàs, i ella ni li contesta. Hi va per ella, per no sentir-la, per no estar al seu costat tot el dia. No pot anar-se'n de casa perquè no té on anar. Se sent lligada a ella i alhora desitja tallar els lligams, la corda al coll que l'ofega. Li dol que no li tinga

compassió. Diu que tot ho fa per ella, però se sent maltractada, com un animal que ja no fa la funció que s'espera d'ell i és abandonat, apartat o oblidat en qualsevol lloc.

Arriba al gimnàs i s'asseu en un banc del hall. Allí passa unes hores tots els dies, amb la bossa al seu costat. De vegades se li acosta algú i li pregunta si es troba bé. Ella mira lacònicament i diu que sí. Quan ha deixat passar un temps, recull la bossa i torna a casa.

Voldria tornar a l'agència, per parlar amb la secretària. Ella és l'única persona que s'interessa pels seus problemes. Però no vol topetar-se amb Maurici. No vol veure com la contempla. Li fa creure que l'estima, que lamenta que no es trobe bé, encara que es veu de lluny que és un hipòcrita, perquè el somriure deixa en evidència que és per pur quedar bé, per aparentar que li importa, i això a ella la rebenta. Mai no ha cridat a sa casa, mai no l'ha enviada a un metge. Només la secretària de direcció va actuar i els va insistir que anaren a l'hospital, a la unitat d'Anorèxia. Com es va posar la mare! La va muntar, però bé. La insultà amb virulència i li va llançar per terra les coses de la seua taula. Ja en alerta, la secretària es va alçar, i la mare l'espentà i la tirà a terra completament fora de polleguera.

Allò fou fulminant, van ser acomiadades com si foren apestades. Van haver-hi més bregues amb qualsevol que s'atrevera a opinar, a aconsellar.

Les baralles d'Alba amb tothom no eren comparables a com renyava la Griselda. Ella s'emportava la pitjor part perquè el menyspreu era tan profund com la desgràcia que se li venia damunt a l'Alba.

Alba - present

Podria dir-se que tota la teva vida cap en una bossa, Alba. Quina ironia, no ho veus? Aquesta mania que tens per l'ordre és patològica, i és la patologia el que et du a fer classificacions i subclassificacions de tot, fins al paroxisme.

Perquè –convenç-te'n- estem parlant d'una veritable obsessió que consisteix a conservar totes les teves pertinences, inclús aquelles que et resisteixes a llençar i no ets capaç d'explicar per què, i guardar-les en bosses. Bosses de totes mides, colors, formes i qualitats, que no deixes d'adquirir quan en tens la mínima oportunitat, sempre de forma irracional. Una obsessió perillosa que està condicionant el creixement de la teva filla fins a uns límits dels que, a hores d'ara , no n'ets gaire conscient. Afecta també la teva relació amb el Maurici. No et ve de nou, per més que fugis d'estudi, Alba, malgrat que una part de tu ho vulgui ignorar i tota tu et revoltis, molt ofesa només de sentir-ho insinuar.

Els teus rituals absurds denoten compulsió. Tu no et veus a tu mateixa quan t'entretens durant hores a distribuir objectes seguint un criteri que només tu entens, i a entaforar-los després dins la seva bossa corresponent, que immediatament arrengheres al costat de les altres, en un intent descentrat d'aconseguir una sintonia cromàtica. La majoria de cops -no cal que ho neguis-, per no tornar-te a mirar mai més el que hi ha dins, com si aquell contingut quedés arxivat en un racó del teu subconscient, que es desborda i es fa present en forma d'un munt de bosses mig oblidades en un armari tancat i barrat.

No. En realitat no les has oblidades, Alba: la cura per treure'ls la pols i mantenir-les netes i endreçades no et convida a tornar a obrir les bosses; et fa por i no tens esma d'enfrontar-te de nou amb les teves dèries passades, no fos cas que t'assaltessin els fantasmes que la teva ment vol ocultar al preu que sigui: hi són, però al mateix temps, no es materialitzen. Amb això ja en tens prou.

Has de saber que el teu afany reduccionista només busca encabir la realitat en uns quants compartiments estancs, i per més que t'enfurismis, el cert és que amaga un trastorn psiquiàtric que posa en evidència el teu esforç inútil i destructiu per assolir la perfecció i per imposar-la als altres.

Per aquest motiu, no és gens casual que et fixessis en el Maurici; no ho és, Alba, no. Més enllà d'interessos pràctics d'ordre material, visibles per a qualsevol

espectador mínimament atent, hi ha raons molt més profundes que us uneixen amb llaços difícils de desunir, encara que vosaltres us separeu.

Tu no ho saps perquè aquestes coses no s'expliquen, Alba, però el Maurici també té una relació peculiar amb l'ordre i amb les bosses. Li ve de la infantesa, igual que a tu. No has sentit mai que les casualitats no existeixen i l'atzar tampoc?

Sí, Alba: tu i el Maurici us reconeixeu l'un en l'altre perquè els dos intuïu en les vostres ansietats una idèntica angoixa malaltissa que cal encobrir sota la vesta de l'èxit social i la vida perfecta. No coneixeu una altra manera d'emascarar el desordre mental que traspua a través d'aquest ordre tan vostre, tan meticulós, tan alienant.

Et fa por, Alba, la simple menció de la paraula "bossa"?

Has descarregat sobre la Griselda tota la bilis negra que tenies a dins i la impotència que sents davant la vida tan vulgar i ordinària que t'has anant construït tu mateixa. No, no li'n dones la culpa al Maurici: ell només ha estat l'última taula de salvació a la que t'havies agafat i que se t'ha negat, tot i constatar que la teva filla tampoc no seria mai una eina de superació (per a tu, clar).

Per això (i per ferir-te més encara) ell ha decidit ficar totes les evidències de l'amargor en la que has sumit la Griselda en una bossa i ofrenar-l'hi: Tot el

menyspreu que sent per ella mateixa; tots els capricis que se li han negat; la vida de xiqueta feliç que no ha pogut tenir; la tortura de sessions i sessions interminables de maquillatge, fotografia, esperes i més; el turment de la malaltia; l'aïllament dels seus iguals; la por a decebre; les negacions que ha sofert; el terror a la gent gran; els retrets refregats per la cara... Vols que seguim, Alba?

Tot això i molt més cap en la bossa que aquesta fosca nit el Maurici li donarà a la teva filla abans d'abandonar-vos i que, en el futur, t'arribarà i et colpejarà com una martellada.